

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Smetanky v právní věci žalobkyně: **Navrátilova s.r.o.**, se sídlem Navrátilova 1632/6, Praha, zast. Mgr. Dorou Bokovou, advokátkou, se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha, proti žalovanému: **Vinařský fond**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, zast. JUDr. Janem Streličkou, advokátem, se sídlem Veselá 163/12, Brno, proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 26. 4. 2023, č. j. 2613/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2024, č. j. 30 A 51/2023-123,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně žádostí ze dne 27. 3. 2023 požadovala po žalovaném poskytnutí informací, a to kopií rozhodnutí žalovaného o poskytnutí podpory podle zákona 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“), podle nichž žalovaný vyplatil „společnosti FOCUS-Centrum pro sociální a marketingovou analýzu, spol. s r.o. dne 24. 5. 2011 částku 168 000 Kč, společnosti CCV, s.r.o. dne 9. 4. 2013 částku 464 640 Kč, dne 13. 5. 2013 částku 348 480 Kč a dne 9. 7. 2013 částku 348 480 Kč, společnosti Incoma GfK, s.r.o. dne 25. 5. 2015 částku 239 580 Kč, a společnosti AHOLD Czech republic a.s. dne 3. 2. 2017 částky 417 969 Kč a 1 089 000 Kč, s případným vyloučením těch informací, o nichž to stanoví zákon.“ (dále jen „informace“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 4. 2023, č. j. 2518/2023, odmítl žalobkyni tyto informace poskytnout s odkazem na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), s odůvodněním, že takovými informacemi nedisponuje, ani neměl povinnost jimi disponovat.

[2] Předseda Rady žalovaného (dále také již jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 26. 4. 2023, č. j. 2613/2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl žalobkyní podaný rozklad a rozhodnutí č. j. 2518/2023 potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud předeslal, že účelem zákona o svobodném přístupu k informacím je umožnit veřejnosti, aby získávala informace, jež jsou v držení veřejné správy a veřejných institucí vztahující se k jejich působnosti. Dále vysvětlil, že zákon o svobodném přístupu k informacím rozlišuje dvě skupiny případů, v nichž není možno informaci poskytnout. Jednak jde o případy, v nichž se jedná o dotazy na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím (obstarání nových informací). Podle uvedeného ustanovení v dané věci postupoval žalovaný. Druhou skupinu tvoří případy podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, v nichž povinný subjekt informaci nemá a pokud mu nevyplývá ze zákona povinnost jí disponovat, pak ji může odmítnout žadateli poskytnout, pokud ji nemůže získat ani z jiných jednotlivých úkonů (neexistující informace). Pro obě tyto skupiny je společné, že žádost povinný subjekt odmítne podle § 15 uvedeného zákona.

[5] Krajský soud dále poukázal na to, že účastníci řízení mezi sebou vedou spor o výklad právní úpravy obsažené v zákoně o vinohradnictví a vinařství o tom, zda je žalovaný povinen poskytovat finanční prostředky výhradně jen na základě správního rozhodnutí, tento spor však podle krajského soudu přesahuje rámec nynější věci, neboť v ní jde o vyřízení žádosti o informace. S ohledem na to krajský soud sice korigoval závěr žalovaného v tom, že ač odmítl poskytnout informaci s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, důvodem pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací bylo to, že neexistovaly. V takovém případě bylo podle krajského soudu vhodnější postupovat podle § 11b téhož zákona. Žalovaný totiž informacemi, které žalobkyně požadovala, nedisponoval, neboť rozhodnutí, jejichž kopie žádala zaslat, žalovaný v rámci své činnosti nevydal a podle krajského soudu ani neměl povinnost takovou informaci, tedy požadovanými rozhodnutími disponovat; zákon o vinohradnictví a vinařství mu to výslovně neukládá. Použití jiného ustanovení, podle kterého žalovaný odmítl informaci poskytnout, podle krajského soudu nepředstavovalo vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[6] Krajský soud poukázal na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil režimy, v nichž vyplácí finanční prostředky třetím subjektům, a to jednak na podkladě rozhodnutí o poskytnutí podpory a jednak na základě soukromoprávního smluvního vztahu. Žalobkyní požadované informace se týkaly právě druhé uvedené možnosti. Žalovaným uhrazené platby třetím stranám byly vyplaceny na základě soukromoprávních smluv, a rozhodnutí o poskytnutí těchto finančních prostředků tudíž nevydával.

pokračování

[7] Krajský soud dodal, že má-li žalobkyně výhrady proti způsobu hospodaření žalovaného a o tom, zda postupuje v souladu s požadavky zákona o vinohradnictví a vinařství, je třeba tyto výhrady adresovat jiného orgánu, například Nejvyššímu kontrolnímu úřadu. Tento spor naopak nelze vést na půdorysu zákona o svobodném přístupu k informacím. Správní soudy totiž neplní funkci všeobecného dozorce nad zákonností výkonu veřejné správy, ale jsou ochránci veřejných subjektivních práv konkrétních osob.

[8] Žalobní námitky směřující k vadám napadeného rozhodnutí (předseda Rady žalovaného se dostatečně nevypořádal se skutkovým a právním stavem v době vydání napadeného rozhodnutí a se všemi odvolacími námitkami) považoval krajský soud za obecné, tudíž k nim v odpovídající míře obecnosti uzavřel, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a žalovaný v něm uvedl všechny skutkové i právní závěry a důvody, které jej k rozhodnutí vedly.

III.

[9] Proti napadenému rozsudku se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka namítá, že krajský soud měl provést test, zda žalovaný neměl povinnost podle zákona o vinohradnictví a vinařství požadovanými informacemi disponovat. Tím, že soud nepostavil tuto otázku najisto, nemohl dospět k závěru o tom, že žalovaný nepochybil, pokud odmítl informaci poskytnout podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, protože ji mít nemusí. Pokud by krajský soud prokázal, že mu povinnost ji mít vyplývá ze zákona, snadno by ji žalovaný mohl i dodatečně v souladu se správním řádem vytvořit. V napadeném rozsudku podle stěžovatelky chybí odůvodnění, proč výklad zákona o vinohradnictví a vinařství přesahuje rámec vyřízení žádosti o informace. Není z něj tedy zřejmé, proč krajský soud z uvedeného zákona nemůže dovodit, zda žalovaný má povinnost poskytovat podpory výlučně na základě rozhodnutí o podaných žádostech a zda tedy může žádost o informaci odmítnout. Pokud krajský soud nezná správný výklad zákona o vinohradnictví a vinařství, měl řízení přerušit a jeho pokračování podmínit vyřešením předběžné otázky o tomto výkladu kompetentní osobou.

[11] Podle stěžovatelky je tudíž napadený rozsudek nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky a také nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatečnost odůvodnění.

IV.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Shoduje se s krajským soudem v tom, že povinnost žalovaného mít dané informace by musela přímo a jednoznačně vyplývat ze zákona. Tak tomu však není. Nesouhlasí se stěžovatelkou v tom, že krajský soud nepostavil najisto právní či skutkovou otázku relevantní pro posouzení žaloby. Stěžovatelčina argumentace vybočuje z rámce přezkumu napadeného rozhodnutí, a proto nemůže obstát.

[13] K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů žalovaný odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se těchto otázek a shrnuje, že z napadeného rozsudku je zřejmé, jak krajský soud rozhodl,

z jakých okolností přitom vycházel, a krajský soud při posouzení věci nevybočil z mezí žalobních bodů.

[14] Žalovaný dodává, že stěžovatelka konkrétně neuvádí, v čem krajský soud pochybil, a kasační stížnost tak představuje pouze nesouhlas se závěry krajského soudu. Jeho argumentace proto nemůže obstát.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou, v níž stěžovatelka v obecnosti uvádí, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[18] Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, opřel-li soud (správní orgán) rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), nebo také tehdy, pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).

[19] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné nebo jejichž odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, a řada dalších).

[20] Tato kritéria podle Nejvyššího správního soudu napadený rozsudek beze zbytku splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž

pokračování

je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak vyplývá z výroku napadeného rozsudku. Krajský soud své závěry opřel o skutečnosti, jež mají svůj základ ve správním spisu, a zabýval se všemi námitkami stěžovatelky. Nesouhlas stěžovatelky s takovými závěry pak nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Přestože Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že závěry o stěžejní sporné otázce, zda byl žalovaný povinen požadovanými informacemi disponovat, krajský soud vyslovil pouze stručně především v odst. 16. napadeného rozsudku s odkazem na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku to nezakládá, jak kasační soud vyloží dále. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto není naplněn.

[21] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval posouzením námitek podřaditelných pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[22] Stěžovatelka v tomto ohledu tvrdí, že žalovaný nebyl oprávněn odmítnout poskytnutí informace (kopií rozhodnutí o vyplacení určitých finančních částek stěžovatelkou označeným subjektům), neboť bylo jeho povinností takovými rozhodnutími disponovat. Žalovaný podle ní nepostupoval správně, pokud s jí označenými subjekty uzavřel soukromoprávní smlouvy a o poskytnutí podpory těmto subjektům nevydal rozhodnutí podle zákona o vinohradnictví a vinařství. K uzavírání soukromoprávních smluv nemá žalovaný podle uvedeného zákona pravomoc. Krajský soud pochybil, nezabýval-li se posouzením, zda žalovanému povinnost informací disponovat nevyplývá přímo ze zákona.

[23] Podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, *povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.*

[24] Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

[25] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již v minulosti vyslovil, že „v případě, že povinný subjekt informacemi požadovanými v režimu zákona o svobodném přístupu nedisponuje a ani není povinen jimi disponovat, jak tomu bylo v tomto případě, je oprávněn žádost o takové informace odmítnout. Povinnost informací znovu vytvořit se vztahuje pouze na situace, kdy povinný subjekt požadované informace nemá, ačkoli je dle zákona povinen je mít. To vyplývá z výše citovaného § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím i četné judikatury Nejvyššího správního soudu, která uvedené ustanovení vykládá (srov. rozsudky kasačního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 417/2017-39).“

[26] Ze správního spisu se pro účely dále uvedeného podává, že žalovaný uzavřel se společností FOCUS-Centrum pro sociální a marketingovou analýzu, spol. s r.o. dne 5. 1. 2011 smlouvu o dílo, jejímž předmětem byl post-test reklamních kampaní žalovaného, na

jejímž základě vyplatil žalovaný této společnosti dne 24. 5. 2011 částku 168.000 Kč. Dále žalovaný uzavřel se společností CCV, s.r.o. smlouvu o vývoji a implementaci SW díla k propagaci vína z Moravy a vína z Čech a dne 9. 4. 2013 na jejím základě vyplatil částku 464.640 Kč, dne 13. 5. 2013 částku 348.480 Kč a dne 9. 7. 2013 částku 348.480 Kč. Se společností Incoma GfK, s.r.o. pak žalovaný uzavřel dne 14. 4. 2015 smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo provedení marketingového výzkumu, za který jmenované společnosti vyplatil žalovaný dne 25. 5. 2015 částku 239.580 Kč. Konečně se společností AHOLD Czech Republic a.s. žalovaný uzavřel dne 19. 5. 2017 smlouvu o zabezpečení reklamy, za kterou jí vyplatil dne 3. 2. 2017 částky 417.969 Kč a 1.089.000 Kč.

[27] Krajský soud se otázkou, zda byl žalovaný povinen disponovat požadovanými informacemi, zabýval, byť, jak již výše uvedeno, vyjádřil se v tomto ohledu poměrně úsporně. V odst. 16. napadeného rozsudku totiž poukázal na napadené rozhodnutí a závěry v něm obsažené k této otázce. Poukázal na dva režimy, v nichž žalovaný vyplácí finanční prostředky třetím subjektům. Nejvyšší správní soud k tomuto postupu zvolenému krajským soudem dodává, že jej ustálená judikatura zásadně nezapovídá za situace, kdy si krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí se souhlasnou poznámkou přisvojí závěry vyslovené v přezkoumávaném rozhodnutí, pokud se odvolací a žalobní námitky shodují a pokud správní orgán sporné otázky vypořádal dostatečně a správně. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, č. j. 8 Afs 75/2005-118). Není totiž účelné opakovat již jednou správně vyřčené.

[28] Podle § 31 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství, *Fond [žalovaný] je právnickou osobou, která hospodář s vlastním majetkem. Při rozhodování o povinnosti zaplatit odvod a podporu státu podle tohoto zákona o žádostech o poskytnutí podpor z prostředků Fondu nebo při rozhodování o povinnosti vrátit návratnou část poskytnuté podpory na výsadbu vinice a obnovu vinic, má Fond postavení orgánu veřejné moci.* (důraz přidán soudem).

[29] Podle § 31 odst. 4 zákona o vinohradnictví a vinařství, *Fond a) podporuje marketing vína, prodej produktů a ochranu označování vína podle zeměpisného původu, b) informuje veřejnost o vinohradnictví a vinařství a o dalších významných skutečnostech souvisejících s vinohradnictvím a vinařstvím, c) podporuje uchovávaní a rozvoj vinohradnictví a vinařství jako významné součásti evropského kulturního dědictví, dále podporuje rozvoj turistiky v oblasti vinohradnictví a vinařství.*

[30] Podle § 31 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství, *Fond poskytuje podpory na činnosti uvedené v odstavci 4 fyzickým a právnickým osobám žádajícím o podporu (dále jen „žadatel“).*

[31] Podle § 36 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, *příjmy Fondu lze použít pouze a) k účelům uvedeným v § 31 odst. 4, b) k pokrytí provozních nákladů Fondu, avšak nejvýše do 10 % součtu všech zdrojů příjmů podle § 35.*

[32] Mezi účastníky řízení přitom není sporné, že rozhodnutími, jejichž kopie stěžovatelka jako informaci požadovala, žalovaný nedisponoval. Jak již shora uvedeno, ze správního spisu nepochybně plyne, že finanční prostředky stěžovatelkou označeným třetím subjektům žalovaný vyplatil na základě soukromoprávních smluv, nikoliv na základě rozhodnutí o poskytnutí podpory ve smyslu § 31 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství.

pokračování

Sporným tak je pouze to, zda ze zákona vyplývala žalovanému povinnost o vyplacení uvedených finančních prostředků rozhodnout. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by možno žádost o poskytnutí informace ve smyslu § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout.

[33] Ze shora citovaných ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství vyplývá to, co stěžovatelce vysvětlil již předseda Rady žalovaného v napadeném rozhodnutí. Žalovaný je oprávněn své příjmy (§ 35 zákona o vinohradnictví a vinařství) použít pouze na účely uvedené v § 36 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, z toho převážnou část příjmů je povinen v souladu s tímto ustanovením použít právě na účely vyplývající z § 31 odst. 4 tohoto zákona. Těmito účely, stručně řečeno, jsou podpora činností v oblasti propagace, prodeje, marketingu a dalších aktivit v oblasti vinohradnictví a vinařství. Přitom žalovaný tyto činnosti vyplývající z § 31 odst. 4 uvedeného zákona zabezpečuje buď sám, nebo tak činí i formou poskytování podpor žadatelům v souladu s § 31 odst. 2 věty druhé daného zákona ve spojení s jeho § 31 odst. 5. Zákon o vinohradnictví a vinařství přitom žalovanému nezapovídá, aby ty činnosti, které vykonává podle jeho § 31 odst. 4, uskutečňoval tak, že za tímto účelem uzavře soukromoprávní smlouvy s třetími subjekty. V takovém případě žalovaný činnosti podle § 31 odst. 4 zmíněného zákona realizuje smluvní formou jejich zadáním určitým třetím subjektům, což tento zákona nezakazuje. Jelikož podle § 31 odst. 2 věty první zákona o vinohradnictví a vinařství žalovaný je právnickou osobou, která hospodáří s vlastním majetkem, nelze dospět k jinému závěru, než že je za účelem naplnění své role vyplývající z opakovaně zmiňovaného § 31 odst. 4 zákona o vinohradnictví a vinařství oprávněn uzavírat s třetími subjekty smlouvy. V těchto vztazích pak nevystupuje jako subjekt veřejného práva (tak je tomu pouze při rozhodování o poskytování podpory žadatelům – viz § 31 odst. 2 věta druhá daného zákona), uzavírá tedy soukromoprávní smlouvy, prostřednictvím nichž naplňuje své poslání, k němuž byl zřízen.

[34] V daném případě z obsahu smluv, které žalovaný s třetími subjekty uzavřel, vyplývá, že jejich předmětem je právě plnění funkcí, k nimž je činnost žalovaného zaměřena podle § 31 odst. 4 zákona o vinohradnictví a vinařství. Tedy žalovaný při respektu k pravidlu vyplývajícimu z výše citovaného § 36 odst. 1 tohoto zákona své činnosti vyplývající z § 31 odst. 4 téhož zákona realizuje na základě jejich smluvního zajištění u třetích subjektů. V takovém případě však nerozhoduje o podpoře žadatelů ve smyslu § 31 odst. 5 tohoto zákona, a není povinen proto disponovat rozhodnutími o poskytnutí podpory, neboť takové se nevydává.

[35] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že žalovaný buď vykonává činnosti podle § 31 odst. 4 zákona o vinohradnictví a vinařství tak, že jejich faktické provedení na základě soukromoprávní smlouvy dohodne s třetími subjekty, nebo tak, že na základě žádosti poskytne žadatelům podporu podle § 31 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství. Pouze v uvedeném druhém případě vydává o poskytnutí této podpory rozhodnutí a současně má postavení orgánu veřejné moci (§ 31 odst. 2 věta druhá uvedeného zákona).

[36] Jelikož stěžovatelka v souzené věci požadovala informaci, kterou žalovaný nedisponoval, avšak ze zákona mu ani nevyplyvala povinnosti jí disponovat, žalovaný nepochybil, pokud žádost o poskytnutí informace odmítl podle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s jeho § 11b, jak v odst. 15. napadeného rozsudku

korigoval důvod odmítnutí žádosti krajský soud. Důvody svého postupu žalovaný stěžovatelce pečlivě a věcně správně vysvětlil v části II. napadeného rozhodnutí. Tyto závěry následně krajský soud aproboval především v odst. 16. napadeném rozsudku. Byť tak učinil jen stručně, což mohlo stěžovatelku vést k mylnému závěru, že se krajský soud s její argumentací dostatečně nevypořádal, v daném případě to Nejvyšší správní soud považoval za dostatečné proto, že žalovaný vyslovil věcně správné úvahy o sporných otázkách, a bylo tedy nadbytečné, aby je krajský soud znovu obsáhle opakoval.

[37] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud dospěl ke správným právním závěrům ohledně výkladu § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s jeho § 15. Žalovaný nebyl povinen poskytnout stěžovatelce požadované informace, neboť jimi nedisponoval a ze zákona mu ani nevyplývala v daném případě povinnost je mít. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. taktéž nebyl naplněn.

[38] Pouze pro úplnost a nad rámec potřebného Nejvyšší správní soud dodává, že se v nynější věci nezabýval otázkou, zda byl žalovaný s ohledem na dikci § 31 odst. 2 věty druhé zákona o vinohradnictví a vinařství povinným subjektem podle § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, jelikož tato otázka nebyla nastolena jako sporná.

VI.

[39] Kasační stížnost není pro vše výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu